

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 27/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. L. – K., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 153/2007 zo 16. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. L. – K., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2008 doručená sťažnosť Ing. M. L. – K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 153/2007 zo 16. októbra 2007.

Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) zamietol rozsudkom sp. zn. 10 C 84/2001 zo 14. februára 2007 žalobu sťažovateľa o zaplatenie 13 076, 70 Sk s príslušenstvom. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 3 Co 153/2007 zo 16. októbra 2007 rozsudok okresného súdu potvrdil. Podľa názoru sťažovateľa *„odvolací rozsudok je založený na niekoľkých tvrdeniach, ktoré nesprávne interpretujú preukázaný skutkový stav...“* a krajský súd sa *„vôbec nezaoberal listinnými dôkazmi: súpis prác, faktúra, výdavkové pokladničné doklady, svedecké výpovede, výpovede účastníkov konania, ktoré potvrdzujú, že práce boli vykonané a ktoré boli argumentované v odvolaní a tieto listiny sa nachádzajú v súdnom spise“* a *„konal takým arbitrárnym spôsobom (dokonca nezrozumiteľným) a sa vôbec nezmienil o tom, prečo neakceptoval sťažovateľove námietky a argumenty“*. Navyše namieta, že celé konanie vykazuje zbytočné priesťahy.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo Ing. M. L. podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/153/2007 z 16. októbra 2007 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 3Co/153/2007 z 16. októbra 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. JUDr. M. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7.432,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prerokovania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. III. ÚS 100/01).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo samotného znenia čl. 46 ods. 2 ústavy vyplýva, že je v ňom obsiahnuté právo na prístup k súdu vo veci preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy. V namietanej veci

nerozhodoval krajský súd o veci patriacej do správneho súdnictva, a preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Zjavne neopodstatnené je aj sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 32/00, II. ÚS 96/03) totiž vyplýva, že poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď toto porušenie trvalo. Ak ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti na ústavný súd, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) podľa svojej konštantnej judikatúry vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným i súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými

zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 306/05).

Sťažovateľ vytyka odvolaciemu súdu, že nesprávne vyhodnotil dokazovaním zistený skutkový stav a neodôvodnil zamietnutie jeho odvolacích námietok. Krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 3 Co 153/2007 zo 16. októbra 2007 uviedol:

„Krajský súd ... preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Dôvody podaného odvolania žalobcu sú v celom rozsahu neopodstatnené.

K týmto dôvodom odvolací súd poznamenáva, že aj keď žalobca v úvode svojho odvolania, ak uvádza, že podáva odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p., v samotnom texte odvolania neuvádza konkrétne dôvody k jednotlivým zákonným ustanoveniam. Z odvolania žalobcu nie je zrejmé, ktorú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) mal na mysli. Taktiež pokiaľ ide o odvolaciu námietku s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. žalobca neuvádza, v čom súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, ktoré dôkazy navrhnuté žalobcom nevykonali, ktoré sú potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, keďže o takýchto dôkazoch, ani o neúplnom zistení skutkového stavu v odvolaní nič neuvádza. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku týkajúcu sa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávne právneho posúdenia, žalobca uvádza, že súd pri hodnotení dôkazného bremena žalobcu nesprávne zaujal právny názor. Neuvádza však v čom je tento právny názor nesprávny.

Z ustanovení § 120 a nasl. O.s.p. vyplýva, že dôkazné bremeno v konaní má ten, ktorý určité skutočnosti tvrdí. Keďže v danom prípade žalobca tvrdil, že žalovaný si u neho objednal určité práce, bolo jeho povinnosťou tieto skutočnosti pred súdom prvého stupňa

preukázať. Pokiaľ tak neučinil, nesplnil si základnú povinnosť, ktorú žalobca v občianskom súdnom konaní má a to je povinnosť preukázať tvrdené skutočnosti.“

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v odôvodnení rozsudku dostatočne reagoval na všetky sťažovateľom vznesené námietky a jeho právny názor nie je ani zjavne svojvoľný ani neodôvodnený. V odôvodnení rozsudku sa síce krajský súd zmienil aj o odvolacom dôvode podľa § 205 ods. 2 písm. c) OSP, ktorý sťažovateľ v odvolaní neuviedol, táto skutočnosť však nemá za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Z obsahu odvolania vyplýva, že sťažovateľ namietal nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu a jeho právne posúdenie. Krajský súd však dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav správne a o veci aj správne rozhodol, a preto jeho rozsudok potvrdil. S argumentáciou sťažovateľa v odvolaní sa teda krajský súd vysporiadal, hoci nie podľa jeho predstáv. Sťažovateľ sa v sťažnosti domáha zrušenia rozsudku krajského súdu, avšak bez toho, aby uviedol relevantné porušenia ústavnoprocených princípov súdneho konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), ktorých zistenie v ďalšom konaní by viedlo k zrušeniu rozhodnutia, a preto jeho sťažnosť odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2008